

Picături de amintiri...

S-a prăpădit devreme, prea devreme și discret, aşa cum discret a trecut și prin această viață.

Mi-au solicitat câțiva dintre confrății săi, care s-au hotărât să scoată un mânunchi de gânduri, de amintiri, de regrete, să scriu și eu una, două pagini despre cel care a fost

Gigi Enache - profesorul și pictorul Gheorghe Enache

(1956-2015)

Lăudabilă această inițiativă, cinste celor cărora le-a șoptit cineva că ar fi cazul.

Mai greu este pentru mine. Mi-ar fi mult mai ușor să scriu despre Gigi Enache nu una, două pagini, ci o sută sau două sute de pagini. Ce să aleg din amintirile anilor, când ore întregi eram împreună (la școală, la bloc unde eram vecini) și mai apoi ale anilor când ne bucuram de întâlniri întâmplătoare, la vernisaje, pe stradă...

Prin septembrie 1979, sau puțin după aceea când, pe holarile școlii (unde eram un fel de șef adjunct) am văzut un Tânăr, cu plete (ce îndrăzneală!). Drept, aproape tanțoș, s-a prezentat: „- Sunt noul profesor de desen, Gheorghe Enache”. Dacă eram cu 20 de ani mai bătrân aş fi zis „- Ei, și...” dar atunci m-am văzut pe mine, cu câțiva ani mai devreme, călcând pragul aceleiași școli, când d-na secretară la care m-am dus să-i cer harta Europei m-a dat afară din Secretariat, pe motiv că e ocupată. Cineva care știa că sunt profesor i-a spus și săracă d-nă secretară nu mai știa cum să se scuze de fiecare dată când ne întâlneam prin școală, ba a povestit și altora gafa ei.

Ca profesor, Gigi Enache, era extraordinar. Și-a luat foarte în serios meseria.

Elevii îl iubeau, au început să vină cu blocurile de desen și acuarele, au apărut pe holarile școlii expoziții cu desenele copiilor. Când ieșea din clasă elevii se țineau după el gălăgioși „ – Tovarăsu!, ia uitați-vă, e frumos, e bine?” Trecea pauza până să ajungă la cancelarie să-și tragă sufletul.

Dar, în afară de pictură, Gigi mai avea o pasiune. Cum și de unde a deprins el electronica și electro-tehnica nu am aflat niciodată. Cert este că se pricepea. Era pe vremea aceea un eveniment foarte important, cu participare județeană, pe mai multe secțiuni, pe toate secțiunile din programa școlară (astăzi se zice curriculum). Ei bine, Gigi lua o groază de premii cu tot felul de sonerii, sisteme de siguranță, sisteme cu tot felul de luminițe, chestii de găsit cheile sau alte obiecte personale rătăcite.

Și, ca să încheiem rotund, musai trebuie să spun câte ceva despre dirigintele Gigi Enache. Pe vremea aceea, la școala noastră învățau și copiii de la Casa de Copii Nr. 2 Tulcea (băieți). Erau clase compacte cu asemenea copii (ceva mai târziu au fost împrăștiati câte 4-5 prin toate clasele). Acei copii creau probleme deosebite. Erau profesoare care ieșeau plângând de la lecții, jurau că de mâine nu mai intră la a VIII-a C (erau vreo 5 băieți care aveau 17 ani). Ei bine, Gigi Enache, ultimul venit, ultimul servit, a fost numit diriginte la o astfel de clasă. Cum a făcut, ce a făcut (cred că nici el nu ar fi putut să spună), dar în scurt timp, despre clasa lui a început să se vorbească: „ – Vai, dragă, dar ce s-a întâmplat cu cei de la a VIII-a C, sunt de nerecunoscut? Parcă sunt alți copii...”.

Ar fi putut fi un foarte, foarte bun pedagog, dar... pasiunea lui era pictura. De la școală se grăbea acasă, unde începea să picteze, iar în ziua următoare ajungea în ultima clipă la școală, nedormit, dar niciodată plătit.

Îmi reproșez că nu m-am priceput, n-am stărtuit la „organele superioare” să-i îndeplinesc o dorință pe care mai târziu am înțeles-o: să vorbesc cu cine trebuie, ca să funcționeze cu jumătate de normă. La vremea aceea - din căte-mi amintesc, doar femeile care alăptau aveau acest drept.

Mai mult, lefurile erau mici, el picta nave cosmice, OZN-uri și alte chestii abstracte care nu se vindeau, nu-i aduceau niciun profit.

Cum să trăiască doar cu jumătate de salariu? Nu-l interesau banii, erau momente în care nu avea bani de vopsele, pensule, rame etc. Știi și eu, poate visa la marea lovitură.

I-am zis odată: „Pictează și tu ce se vinde, să ai bani de culori”; „Nu pot!” a zis el.

Pentru că în blocul în care eram vecini, cu vederea spre Dunăre (de care el era foarte mulțumit), iarna era cumplit de frig, i-am cerut să-mi picteze pe un perete din dormitor un foc de tabără sau o șatră de țigani, cu foc la mijloc, un soare peste un lan cu floarea soarelui sau orice altceva care, doar privindu-l să-ți inducă senzația de cald. „– O fac, dar fără bani”. Asta era Gigi...

Ar fi nedrept să nu spun câte ceva despre Gigi Enache, omul. Îmi permit să zic prietenul. Cu care mergeam peste Dunăre, la pescuit și prindeam câteva albituri cât palma, din care Cornelia făcea un borș mai bun decât cel lipovenesc și pe care-l savuram în patru până la ore târzii din noapte.

Gigi Enache, generosul, cu care beam mai multe beri, tot în patru, de 1 și 8 Martie, când aceeași Cornelia reușea să vândă mărțișoare făcute pe pătrătele de sticlă zile și săptămâni, în camera cu un bec de 150 W și cu ferestrele larg deschise la minus 10 grade (-Dar ce?, frig?).

Enache, cel care i-a pictat rochia de mireasă a nevesti-mi, de toată lumea care a văzut-o și a zis că aşa ceva „nu se egzistă”, iar marii designeri vestimentari de astăzi ar fi câștigați să-l cunoască.

Enache cel care, rareori se întâmplă, evada din lumea lui și devinea „normal”, ca mine șica tine. De „Ziua Învățătorului” am serbat pe faleză, am cântat, dar mai ales am dansat după melodia „Zorba Grecul” ce se auzea din restaurantul Danubiu. Se pare că a fost un număr frumos de vreme ce câțiva trecători întârziati au început să aplaudă și să strige „Bravo, bravo”. Acum zic: alte vremuri!...

Acestea și multe altele sunt amintirile mele cu Gigi Enache. Nu știu dacă s-a născut prea devreme sau prea târziu, într-o lume bună sau ostilă, dacă...

Mi-a povestit odată că în copilărie, stănd cu undița pe malul unui lac (probabil pe malul vreodată unei gârle la Independența de Galați), a avut o experiență cu niște extratereștri. A fost o amintire frumoasă, care l-a urmărit toată viața.

Vreau să cred că l-au luat ei....

